

Ontdooiritje.

Het ontdooiritje met Tony kan zeker als geslaagd beschouwd worden. De route was de moeite waard en het belangrijkste, wij zijn zeker ontdooid. Sterker nog het begon zelfs heet te worden.

Bert en ik hadden besloten om samen de rit van Tony mee te rijden. Maar de starttijd van half elf was toch wel rijkelijk aan de late kant. Dan ben je de halve dag al kwijt. Het moet niet gekker worden. Dus daar even over gedacht en besloten op normale tijd te vertrekken en een mooie binnendoor route te rijden naar het start punt in Leende.

Omdat deze kilometers samen met die van Tony misschien toch te veel was voor onze tankvoorraad, onderweg nog maar even getankt en mijn spiegel even vastgezet. Want die was losgekomen, BMW hé. Hierdoor waren wij negen minuten te laat en dus was de groep al vertrokken. Oké, geen probleem rijden wij ze gewoon achterna en misschien halen we ze dan wel in.

Nu is dat bij een rit van Tony natuurlijk nooit echt zeker. Hij had op de site bij de kalender gezet dat de route daar te downloaden was. En dat klopte. Alleen Tony zal geen Tony zijn als daar geen verrassing in zat. Maar liefst 2 route's en 3 tracks. En allemaal net iets anders. Ik had daar met wat knip en plakwerk een route uitgehaald, waarvan ik hoopte dat die er dan zo'n beetje het dichtste bij zat. Allemaal helemaal niet erg. Maar om een groep achterna te rijden is dat toch een beetje spannend. Want het is natuurlijk niet zeker dat we dezelfde route rijden. En zeker niet met Tony op kop, want die vindt ieder zijwegje ook de moeite waard om te gaan bekijken.

Maar wonder boven wonder. Opeens in de verte zag ik een groep motorrijders.

Wij sloten keurig netjes achteraan. Zoals gewoonlijk was Wieger dus de achterste man, en wij zagen hem wel iedere keer in de spiegels kijken welke vreemde vogels hem zo trouw volgden. Uiteindelijk bij een keerpunt zag hij wie die vogels waren. Alleen wel een klein probleempje, die vogels reden achter hem. Niet goed dus! Daarom werden wij op een gegeven moment gesommeerd om voorbij te gaan. Iets wat natuurlijk volgens het tour regelement natuurlijk onder geen beding mag. Ik bedoel tijdens een rit clubleden passeren (artikel 3).

Wel hadden Bert en ik toen natuurlijk wel beide zo'n beetje angstig sjit momentje. Ik bedoel maar, zo helemaal alleen, helemaal achteraan. Spannend, als dat maar goed gaat. Maar gelukkig sloegen wij er ons goed doorheen en hebben snel en ook veel geleerd. Tevens hadden wij beide ook ineens zo'n heel diep warm gevoel, dat wij goed bezig waren, en vonden het een fijn gevoel dat wij naar al die jaren Wieger een beetje hebben kunnen ontlasten van deze zware taak.

En dat zo was bleek duidelijk tijdens de koffie. Toen ik die dankbare warme gloed in zijn ogen zag en zijn vraag, dat als wij weer een keer meereden of we dat hem wilde laten weten. Dat gaf hem kennelijk een stuk rust.

En zoals reeds eerder gezegd een mooie route en een fijne dag, met op het einde nog een extra verrassing. Wij werden allemaal uitgenodigd door Marlies om bij hun de koffie te gebruiken. Natuurlijk niet tegen dovenmans oren gezegd. De hele groep bij Marlies en Leo in de achtertuin voor een perfect bakkie koffie of thee. Hierbij hadden Matthieu en ik het vrij goed getroffen wat ons plekje betreft. Heerlijke stoelen in de warme zon. Het had weinig gescheeld of ik was daar in slaap gevallen. Marlies en Leo bedankt.

Ook Tony bedankt, want het was een mooie dag.

Christ